

Jediné, co nám může zabránit, abychom byli šťastní, jsme my sami.

Všichni od narození víme, že myšlenky jsou hmotné, ale je důležité, abychom se naučili přijmout za ně odpovědnost stejně jako za své činy. Myšlenky nám často ovlivňují život více než nesprávné jednání, které si pak vyčítáme. Přitom nechápeme, že naše skutky pouze odrážejí naše myšlenky. Nemá smysl řešit následky problémů. Jestliže neodstraníme jejich příčinu, budou se stále opakovat.

První pravidlo představuje volant našeho Ferrari, jenž nám umožňuje auto řídit, jet rovně ve vytyčeném směru, a tak rychle a bezpečně dojet k cíli.

Abychom začali vědomě ovládat svůj život, mohli jej změnit nebo se vydat jiným směrem, musíme být přesvědčeni o jediném: celý náš život je výsledkem našich myšlenek a činů v minulosti. Na základě tohoto přesvědčení si začneme uvědomovat, že všechny tragédie a neštěstí se nám v životě přihodily v důsledku strachu a negativních myšlenek. Naopak úspěchy a všechny příjemné chvíle jsme zažili díky pozitivnímu myšlení, dobrým skutkům a svým snům.

Jenom my máme klíč ke svému štěstí.*

Musíme přijmout odpovědnost za všechno, co děláme. Je nutné, abychom si vzpomněli na všechny negativní životní okamžiky a zjistili, jaké obavy a myšlenky nás přivedly do této situace. Pochopíme, že ji skutečně nezavinil někdo jiný, ale my sami. Po-

* viz *Štěstí není náhoda*: K. Pollak, Eugenika 2008

kud se zamyslíme nad příjemnými pocity v životě, uvědomíme si, že všechno, o čem jsme snili, se nám opravdu splnilo. Naše sny se staly realitou.

Většina lidí není připravena řešit své problémy a jejich skutečné příčiny. V tom také spočívá jejich neštěstí. Obvykle obviňují všechny ostatní kromě sebe. Tento postoj si přinášejí z dětství. Když se dítě bouchlo o stůl, rodiče mu říkali: „Za to může stůl. Vyhubuj mu!“ Místo toho, aby mu vysvětlili, že musí dávat pozor.

Jestliže dítě přijde ze školky domů s modřinami, rodiče je začnou bránit a obviňovat ostatní, aniž by zjistili, kdo tuto situaci vyprovokoval. Děti se tak učí svalovat odpovědnost za všechno, co se s nimi děje, na někoho jiného a obviňují z vlastních problémů všechny ostatní kromě sebe.

Až dítě vyroste a v případě, že má problémy ve vztazích, v rodině nebo v práci, jsou všichni podle jeho názoru ničemové, ale on je bez viny!

Pokaždé, máme-li nějaký problém (ať už s penězi, v rodině nebo se zdravím), bychom se měli zamyslet a vybavit si, jaké myšlenky, obavy nebo přesvědčení nás přivedly do dané situace. Proč se to z tolika lidí stalo právě nám? Zpočátku nebude snadné si přiznat chyby a hledat problémy v sobě, ale postupně se nám všechno brzy podaří. Jakmile si uvědomíme příčinu

a rychle ji odstraníme, zbavíme se současně problému. Rozhodujeme se teď a tady, na kterou stranu se přikloníme. Vytváříme novou variantu pravděpodobné budoucnosti a na problém zapomeneme.

Je velmi pohodlné obviňovat ostatní. Život je tak jednodušší, protože neneseme za nic odpovědnost. Při problému zavoláme všem přátelům a postěžujeme si, jak nám bylo ublíženo. Politují nás a my jsme šťastní. Věnovali nám pozornost a my jsme se uklidnili. Je nám to povědomé? Tak se přece chovají děti...

Avšak odpovědnost je v životě důležitá. Odpovídáme za všechno, co se s námi děje. Musíme vědomě řídit proud myšlenek, jež se nám chaoticky honí hlavou, a zahnat strach i negativní myšlení. Naučme se být lepší a pozitivně myslet. Potom se nám život naplní štěstím. Teprve tehdy můžeme dospět v životě k cíli, k němuž se opravdu chceme dostat.

Navrhuji každému, kdo věří v osud a je přesvědčen, že je všechno předurčeno, aby udělal následující věc: doma se posad'te a uvolněte se. Nedělejte vůbec nic. Podíváme se, jak vás váš osud najde:

Petr nikdy v životě neplaval a vždy se bál vody. Najednou se rozhodl, že jeho osudem je být mistrem světa v plavání. Petr sedí doma a čeká, až si ho osud najde. Najednou někdo klepe na dveře. Je to komise pro udělování olympijských medailí! Říkají: „Jste teď mistr světa v plavání. Přinesli jsme vám medaili.“

Dívka sedí doma a čeká na prince... Najednou zaklepe na dveře. Na bílém koni a s korunou na hlavě vyklusal do šestého patra a říká: „Vezmi si mě za ženu!“ To je přece osud...

Já věřím jen v takový osud, který si sami vytvoříme. Budoucnost neexistuje v žádných variantách. Je

jako čistý list papíru. Máme možnost si vytvořit život takový, jaký chceme. Můžeme se stát kýmkoliv a cokoliv si vyzkoušet – prostě snít a být svobodní...

Představme si, že náš život je jako čistý list papíru. Jestliže na něj stále píšeme slovo „hovno“, nikdy z něj nebude „štěstí“. Vezměme si čistý list papíru a napišme si na něj slova: štěstí, láska, radost, duha, úsměv, veselost, hojnost... Kéž je tímto naplněn náš život!

Bohužel mnozí z nás píší na svůj čistý listu papíru slovo „prdel“, aniž by si to uvědomovali. Myslíme na problémy, všeho se bojíme a stále jsme s něčím nespokojeni. Co si těmito myšlenkami v životě vytváříme? Negativním vztahem k sobě a ke světu si vytváříme jen více problémů a negativních událostí v životě. Pouze prohlubujeme minulost, táhneme ji v myšlenkách do přítomnosti a na nový list papíru, jenž představuje naši budoucnost, vyložíme všechnu špínu z minulosti.

Povím vám svou oblíbenou anekdotu, která velmi jasně vystihuje, jak se myšlenky stávají realitou.

Muž jede v tramvaji a přemýšlí: „Ženu mám hloupou, přátelé jsou gauneři, peníze nemám a zdraví mi neslouží. Život stojí za hovno.“ Za jeho zády stojí nádherný anděl s velkými křídly. V rukou drží sněhobílý zápisník a krásné pero. Doslovně zapisuje mužovy

myšlenky a myslí si: „To jsou zvláštní přání, ale především jsou každý den stejné! Ale nic se nedá dělat, jestliže o ně prosí, musím mu je splnit.“

Takovýmto způsobem si vytváříme realitu.

Problém spočívá v nevědomosti a neochotě přijímat odpovědnost za své myšlenky i skutky. Každý den se opakuje totéž. Vytváříme si svět svým rozumem. V životě stále používáme černobílé barvy a z nějakého důvodu jsou to převážně černé.

Proč si nevezmeme celou paletu barev? Proč si nezkráslíme život všemi duhovými barvami? Proč si jako malé děti nenamočíme ruce do barvy a nezanecháme na svém životě otisky prstů? Můžeme je otisknout i na své minulosti. Všechno je možné, jen musíme chtít. Je důležité, abychom život vnímali v širších souvislostech, přimíchali do něj barvy a ponořili se do úplně nového světa.

Všechno začíná odpovědností. Jedno moudré přísloví říká: „Nejdříve přemýšlej, potom mluv.“ Necítíme odpovědnost za své obavy a přání, a proto se trápíme.

Uvedu příklad ze života. Už jsem se zmínil o své krásné, ale současně tragické lásce. To byl jen důsledek. Samotná historie těchto vztahů začala mnohem dříve.

Vždy jsem měl strach ze zrady. Konkrétně jsem se bál, že mi milovaná žena bude nevěrná. Když jsem se po mnoha letech zamiloval, tento program, jenž byl ve mně od dětství, se spustil. Čeho jsem se nejvíce bál, to se také stalo. Zpočátku jsem si o ní myslel jen to nejhorší. Existuje spousta slov, jak můžeme označit nevěrnou ženu. Obvykle tak jednají lidé, kteří svalují odpovědnost za všechno, co se stane, na jiné.

V té době jsem už sám na sobě pracoval, a proto jsem místo toho, abych ji obviňoval, přijal hořkou pravdu. Mé obavy z nevěry, jež jsem mnoho let sám

v sobě podporoval, se uskutečnily. V takovýchto chvílích je nejdůležitější poděkovat Bohu za lekci, kterou jsem dostal. To jsem také udělal, a ještě jsem poděkoval za to, že se všechny moje myšlenky zhmotňují. Problém byl ve mně. Nebyl jsem schopen je kvalitně ovládat a za svoji slabost jsem dostal jen to, co jsem si zasloužil.

Zapamatujme si, že jsme příčinou svého neštěstí, ale také svého štěstí. Záleží jen na tom, zda vědomě ovládáme své myšlenky a na co se soustředíme.*

Jsem přesvědčen, že podobnou situaci jsme zažili všichni. Vzpomeňme si na své vztahy. Mnohokrát jsem viděl, jak lidé zatahují do nových vztahů ty předchozí. Všechny negativní události jako nevěry, hádky, násilí, strach, že partner bude pít, všechny tyto obavy promítají do nových partnerství. Za půl roku jsou na tom prakticky stejně jako v předchozím vztahu.

Člověk, který ještě nepřijal odpovědnost za své myšlení a činy, se přirozeně rozhodne, že všechny ženy jsou hloupé nány a muži holota a nevěrníci. Přitom nechápe, že je sám svými myšlenkami takové vytváří.

Jediné, co je nutné udělat, je vzít odpovědnost do svých rukou a vzdát se starého způsobu myšlení. Musíme se zbavit strachu z minulosti a pochopit, že budoucnost je jako čistý list papíru. Nesmíme si jej počmárat dřívějšími kresbami. Měli bychom na něj

* viz *O myšli*: P. Mulford, Eugenika 2011

namalovat něco krásného. Vždyť je to úplně jiný člověk a s ním si můžeme vytvořit zcela odlišný vztah!

Všichni můžeme mít krásné a hodné partnery, zbohatnout, být šťastní a úspěšní, jestliže o to budeme sami usilovat. Vždyť každý z nás si vytváří svou vlastní realitu.

Do svého života přitahujeme lidi podle svých obav, pochybností nebo přesvědčení. Právě proto mají někteří smůlu na nevěrníky a potvory a jiní štěstí na milující a galantní partnery. Přestože člověk bude ve své podstatě dobrák, tím, jak na něj pohlížíme, můžeme způsobit, že nám bude nevěrný.

Takže začněme žít vědomě a budme odpovědní za všechno, co se nám stane. Budeme mít štěstí, protože si nechceme znovu přivolávat problémy.

Před mnoha lety, ještě na začátku své cesty, jsem si přečetl podobenství, jež mi od základu změnilo vnímání světa a navždy mi zůstalo v duši. Od té doby, i když mi bylo nejhůře nebo jsem se musel obtížně rozhodovat, jsem si na ně vždy vzpomněl. Pomáhalo mi najít klíč k rozhodování.

Podobenství k tématu...

Kdysi dávno žil jeden mudrc. Lidé z celého okolí, a dokonce i z jiných měst, si k němu přicházeli pro radu. Ani jeden neodešel bez útěchy. Sláva o jeho moudrosti se roznesla po celé zemi.

Doslechl se o tom jeden nepřející člověk. Začal mudrci závidět a pomyslel si:

„Udělám si z něho legraci!“

Chytil motýla, sevřel ho mezi dlaněmi a vydal se k mudrci. Jde a říká si pro sebe:

„Zeptám se ho, jestli mám v dlaních mrtvého, nebo živého motýla. Pokud řekne, že je živý, tak jej v dlani zmáčknou. Všichni uvidí, že se spletl. Jestliže řekne, že je mrtvý, tak motýla pustím a všichni zase uvidí, že i mudrc se může zmýlit.“

Závistivec přišel k mudrci a říká: „Ty všechno víš a nic ti není skryto. Řekni, přinesl jsem ti mrtvého, nebo živého motýla?“

Mudrc se na něj podíval a odpověděl: „Vše je ve tvých rukou!“

Celý náš život závisí jen na nás. Nezáleží na okolnostech, našem náboženství ani na příbuzných nebo blízkých, ani na tom, z jaké jsme rodiny, ať už bohaté nebo chudé. Celý náš život závisí na našem rozhodnutí tady a teď. Kdykoliv můžeme všechno změnit. Bůh nás bezvýhradně miluje a podporuje všechna naše přání i skutky. Stačí jen, abychom vzali odpovědnost za svůj život do vlastních rukou a začali žít jinak.

Jestliže si stále myslíme, že náš život na někom závisí nebo že záleží na okolnostech a my nic nemůžeme změnit, stáváme se svým uvažováním dobrovolně otroky.

Je důležité, abychom přestali být otroci ve svém vědomí. Musíme se zbavit strachu a pochybností a dovolit zázrakům, aby vstoupili do našeho života. Pak

jednoho krásného dne pochopíme, že celý náš život je naplněn zázraky, které jsme s Boží pomocí vytvořili. Přitom si musíme uvědomit, že to není jen naše zásluha. Cestou otroků nás vede ego. Je provázena trápením a brzy se přestanou zázraky dít. Všechno pro nás s velkou láskou dělá Bůh. Co jsme si přáli a o co jsme upřímně požádali, to se uskutečnilo.

Uvedu ještě jeden příklad ze svého života, kdy se moje myšlenky zhmotnily, a já si tak způsobil problémy. Stalo se přesně to, čeho jsem se bál. Měl jsem dvacet roků, chtěl jsem se osamostatnit a podnikat. Velmi jsem toužil po svobodě, abych si mohl užívat života.

Půjčil jsem si peníze a vložil je do podnikání. Stal jsem se majitelem firmy, ale abych měl více volného času, začal jsem podnikat s přítelem, kterého jsem jmenoval ředitelem. Protože jsme byli dobří kamarádi, nepovažoval jsem za nutné s ním uzavírat smlouvu. Věřil jsem, že teď všechno půjde jako po másle: přítel bude řídit podnik a já budu kontrolovat...

Příbuzní měli obavy, že přítel odejde a nechá mě na holičkách. Argumentovali tím, že ho pořádně neznám a podobné věci. Dokud jsem je neposlouchal, všechno se nám v podnikání dařilo a vztahy s přítelem jsme měli velmi dobré. Ale jednou jsem se skutečně začal bát a pochybovat. Co když mají pravdu a on mě zradí? Neuběhl ani měsíc a Bůh mě přesvědčil o své síle. Mé myšlenky se do detailů zhmotnily. Čeho jsem se bál, to se uskutečnilo. Bez hádek a skandálů jsem skončil s podnikáním i přítelem. Poděkoval jsem Bohu za poučení a za to, že se všechny mé myšlenky bez výjimky zhmotňují. Byl jsem silnější a moudřejší.

Všechny situace, jež si vytváříme, nám přinášejí moudrost, sílu a zkušenosti. Je dobře, že se učíme na maličkostech. Kdo ví, kam by nás strach dovedl? Zůstali bychom přitom živí a zdraví?

Bohužel lidé se rádi dělí s ostatními o své problémy. Přenášejí na nás své obavy a neúspěchy a my všechno vstřebáváme, aniž bychom si to uvědomovali. Přijímáme je a žijeme s nimi. Jen se znovu a znovu díváme, proč máme v životě problémy.

Přitom je to tak jednoduché! Jen si musíme uvědomit, co říkáme a jak myslíme. O co se dělíme se světem? Jestliže se budeme usmívat, začnou nás obklopotvat úspěšní a šťastní lidé.

Pokaždé, když se v mém životě objeví nějaký rádce, nedovolím mu, aby jej pošpinil.

Nedávno jsem se vypravoval do Peru, kde jsem hodlal žít mezi šamany v divoké džungli. Hned se vyrojili rádcové. Vyprávěli šílené historky, že tam jaguáři nedávno sežrali dva lidi. Jaguáři skutečně napadají lidi v džungli, ale problém spočívá v něčem jiném. Jak a jakým způsobem se mohou zkušenosti těchto dvou nešťastníků shodovat s mými? Proč mne straší?

Sám si maluji vědomě svůj život a nesu za něj odpovědnost. Vím jistě, že se mi nic nestane a všechno dobře dopadne. Bůh mne miluje a chrání.

